

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Pavlou Klusáčkovou ve věci

žalobkyně: **A. U.**
státní příslušnost: X.
zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, č. j. OAM-649/ZA-ZA11-ZA08-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalobkyni podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla udělena mezinárodní ochrana.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že má obavu z návratu do domovského státu z důvodu své homosexuální orientace. Tvrdila, že její matka po zjištění této skutečnosti (skrze přístup ke sdílenému uložení fotografií) odmítla její orientaci akceptovat a vyhrožovala jí nuceným sňatkem s mužem. Zároveň žalobkyně vyjádřila obavy z otce, který je násilnický a jako ortodoxní muslim by ji mohl za její orientaci trestat.
3. Žalobkyně namítala, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., právní řád (dále jen „správní řád“), neboť nevedl řízení způsobem směřujícím ke zjištění skutečného stavu věci. Zdůraznila, že věrohodnost její výpovědi je podpořena její dlouhodobou konzistentností při opakovaných pohovorech, a vytýkala napadenému rozhodnutí, že se otázce postavení LGBT osob v X. věnuje jen povrchně. Podle žalobkyně žalovaný její tvrzení převážně jen neguje, bez opory v důkazech zpochybňuje předložené podklady jako možné falsifikáty a zároveň jí přičítá k tíži, že o mezinárodní ochranu začala usilovat až v souvislosti s hrozbou vycestování.
4. Dle žalobkyně při posouzení její žádosti bylo nezbytné nejprve objektivně vyhodnotit situaci homosexuálů v X., poté posoudit její sexuální orientaci a následně vyhodnotit relevanci jejích obav. Tvrdila, že dostupné podklady (včetně „Informací OAMP“) dokládají diskriminaci LGBT komunity a že ačkoliv homosexualita nemusí být formálně trestná, její projevy jsou postihovány jako „propagace“, přičemž veřejné akce typu Pride jsou zakázány a LGBT prostředí funguje skrytě. Zdůraznila, že v ČR svou orientaci neskrývá, a namítala, že nelze spravedlivě požadovat, aby ji v domovském státě musela maskovat. Dále tvrdila, že žalovaný měl posoudit i reálné nebezpečí vážné újmy, zejména nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu žalobkyně odkázala na metodickou příručku UNHCR k dokazování a na judikaturu.
5. Závěr o nevěrohodnosti prezentovaného azylového příběhu žalobkyně označila jako subjektivní a nepodložený. Poukázala na to, že je bez prostředků a jediné funkční zázemí má v X. u svých rodičů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný považoval žalobní námitky za obecné a nedůvodné. Uvedl, že žalobkyně nebyla jeho postupem ani rozhodnutím zkrácena na svých právech. Žádost žalobkyně byla řádně posouzena. Žalovaný setrval na závěru, že žalobkyni prezentovaný azylový příběh není přesvědčivý, neboť žalobkyně v řízení uváděla tvrzení vnitřně rozporná a nepodložená, která neprokazují opodstatněnost obav z reakce rodičů po návratu do X.
8. Žalovaný akcentoval okolnosti podání žádosti: žalobkyně podle něj svou orientaci údajně vnímala již před odjezdem ze země původu, přesto v X. orientaci veřejně neprojevovala, do ČR přicestovala za studiem a o mezinárodní ochranu požádala až poté, co neuspěla s legalizací pobytu jinými prostředky, a to v poslední den lhůty stanovené výjezdním

příkazem. Z toho žalovaný dovozoval, že tvrzené obavy žalobkyně nepůsobí jako palčivé. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k významu pozdního podání žádosti v kontextu hrozby vycestování (vit rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č. j. 7 Azs 9/2016-34).

9. K věrohodnosti výpovědi žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně vědomě sdílela s matkou společné úložiště fotografií, a přesto měla následně (v roce 2024) z vlastní vůle odcestovat do země původu za rodiči, které současně popisuje jako agresivní; i tato posloupnost událostí podle žalovaného posiluje pochybnosti o pravdivosti jejích tvrzení. Žalovaný proto uzavřel, že tvrzené skutečnosti neodpovídají reálné životní situaci žalobkyně, respektive že její tvrzení nepostačují k závěru, že je osobou homosexuální orientace. Z toho žalovaný vyvodil, že nebylo namístě podrobně hodnotit situaci homosexuálů v X., a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozsahu zjišťování podkladů o zemi původu při nevěrohodnosti azylového příběhu. K žalobkyní doloženým videím a fotografiím žalovaný doplnil, že postrádají důkazní hodnotu, neboť jejich pořízení lze snadno simulovat.
10. Dle žalovaného žalobkyně v žalobě účelově „graduje“ některá tvrzení (zejména o otci), když ve správním řízení opakovaně uváděla, že neví, zda otec o její orientaci ví, a že s rodiči přerušila kontakt. K otázce zázemí žalovaný poukázal na to, že žalobkyně je dospělá, zdravá a praceschopná, má středoškolské vzdělání v oboru zdravotní sestry a nic jí nebrání vést po návratu samostatný život bez nutnosti bydlet u rodičů. Finančně navíc podle tvrzení žalobkyně již není závislá na rodičích, ale pomáhá jí bratr. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně svou orientaci veřejně neprojevovala ani v zemi původu ani v ČR a odkázal na relevantní judikaturu k významu míry veřejných projevů (analogicky i v jiných azylových kontextech).
11. Závěrem žalovaný trval na zákonnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného nejsou dány důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

IV. Posouzení žaloby soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
13. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovala a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil.
14. Soud rovněž neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
15. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých*

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
17. Soud nejprve akcentuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný založil neudělení mezinárodní ochrany žalobkyně na dvou nosných důvodech. Předně měl žalovaný za to, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je zjevně účelová. Dále pak žalovaný dospěl k závěru, že azylový příběh žalobkyně je vnitřně rozporný a nelogický, tj. nevěrohodný. Oba dva nosné důvody žalovaný založil na konkrétních skutečnostech, které v napadeném rozhodnutí rozvedl.
18. Naproti tomu žalobkyně v podané žalobě nosné důvody napadeného rozhodnutí sice rozporuje, avšak činí tak převážně v obecné rovině. Takový postup ovšem značně oslabuje možnost úspěchu podané žaloby. Pouze žalobkyně zná důvody svého jednání a může je relevantním způsobem objasnit.
19. Soud nejprve pro přehlednost shrne rozhodná východiska posuzování mezinárodní ochrany podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.
20. Řízení o mezinárodní ochranu se vyznačuje specifickými rysy v dokazování a rozložení důkazního břemene mezi žadatele a správní orgán; především je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64), jedná se o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se odůvodněnost strachu z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v budoucnu), a rozložení důkazního břemene je vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 5 Azs 100/2014-63). Břemeno tvrzení spočívá především na žadateli o mezinárodní ochranu, je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 48).
21. Pokud však jde o břemeno důkazní, to je již v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepracované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“), rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně pouze v rozsahu předložení důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může (srov. čl. 4 odst. 2 a 5 kvalifikační směrnice), a současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi žadatele obstarat (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021 39, bod [11]).
22. Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi

žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57).

23. Otázkou posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu se NSS dále zabýval ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 202, č. j. 5 Azs 19/2020-45, NSS takto: „[...] *závěr žalovaného o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č.j. 5 Azs 97/2019-41).*“.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně pospal, proč považuje podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelové a proč hodnotí azylový příběh žalobkyně jako nevěrohodný.
25. Předně žalovaný poukázal na to, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co selhala její snaha vyřídit si zde povolení k pobytu na základě zaměstnanecké karty. Žalobkyně tak učinila na doporučení právního zástupce a v poslední den lhůty stanovené výjezdním příkazem. Soud upozorňuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno požádat o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Žalobkyně tak však v projednávaném případě nepostupovala. Žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příjezdu dne 2. 9. 2022 (žalobkyně přicestovala do ČR za účelem studia ve 22 letech), ani poté, kdy se dle svého tvrzení pohádala s rodiči, respektive kdy se matka měla dozvědět, že je lesbou, tj. v únoru či březnu 2025. Žalobkyně přitom sdělila, že si uvědomila, že ji přitahují ženy v 15-16 letech v X. Žalobkyně podala žádost až dne 11. 6. 2025, a to nadto zjevně v nejzazším okamžiku svého pobytu. Na základě uvedeného má soud za to, že postup žalobkyně v daném případě výrazně oslabuje věrohodnost jejího tvrzení o důvodu podané žádosti a současně nasvědčuje tomu, že jejím primárním motivem byla snaha o legalizaci pobytu v situaci, kdy jiné možnosti již byly vyčerpány.
26. Žalobkyně v podané žalobě žalovaným vytčený motiv účelovosti podané žádosti konkrétně nerozporovala a své jednání nijak blíže neobjasnila, ačkoliv právě ona může okolnosti svého postupu relevantně vysvětlit. Za této situace nemá soud důvod závěry žalovaného o motivu účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu jakkoliv zpochybňovat či přehodnocovat.
27. K motivu účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu přistupují dle napadeného rozhodnutí rovněž pochybnosti o věrohodnosti azylového příběhu žalobkyně. V této souvislosti žalovaný vytkl zejména rozpornost výpovědi žalobkyně, a to ohledně sdílení iCloudu žalobkyní a její matkou a v tvrzení o jejím otci.
28. Rovněž soud při hodnocení výpovědi žalobkyně dospěl k závěru, že její tvrzení nejsou v podstatných bodech konzistentní a že popisovaný sled událostí vykazuje prvky nelogičnosti, což významně oslabuje věrohodnost předestřené azylového příběhu. Soud předně upozorňuje na výpověď žalobkyně, podle které o přístupu své matky k iCloudu

věděla (od června 2022), přes výše uvedené žalobkyně na iCloudu ukládala fotografie se svojí přítelkyní, včetně fotografií intimních. Současně však žalobkyně tvrdila, že nepoužívala seznamovací aplikace ani internetové stránky pro LGBT osoby, jelikož se obávala, že by matka mohla kontrolovat její telefon a zjistit, co dělá. Takto prezentovaná tvrzení jsou ve vzájemném rozporu, neboť při žalobkyni avizované snaze zabránit jakémukoli odhalení své orientace, nelze logicky vysvětlit, proč žalobkyně současně uchovávala intimní fotografie na iCloudu, k němuž má přístup její matka, o čemž žalobkyně věděla. Za nelogické soud považuje i to, že žalobkyně uvedla, že o své orientaci věděla již před svým vycestováním z X. a že má obavy z reakce svých rodičů (matka je dle žalobkyně emocionální, agresivní a egoistická, žalobkyně zažívala v dětství fyzické násilí ze strany matky, a otec je agresivní, ortodoxní muslim), přes výše uvedené žalobkyně dle svého vyjádření do X. vycestovala v říjnu 2024. Tvrzení žalobkyně je obtížně srozumitelné i s ohledem na to, že iCloud měl být žalobkyní a její matkou sdílen dlouhodobě (od června 2022), fotografie, které matka objevila měly pocházet z října 2023 a matka je měla objevit při „nějaké aktualizaci“ svého telefonu v únoru nebo březnu 2025. Takováto časová posloupnost není logicky přesvědčivá.

29. Rozpory ve výpovědích žalobkyně jsou patrné i v popisu jejího partnerského života v České republice. Na jedné straně žalobkyně tvrdila, že svůj vztah s partnerkami projevovala výlučně v soukromí a na veřejnosti ho neprojevovala (má zde známé z X.), avšak současně uvedla, že často chodily na procházky, do kavárny. Při následné konfrontaci (i vzhledem k žalobkyní předloženým fotografiím) žalobkyně své vyjádření relativizovala tvrzením, že „*důležité je, aby to neviděli x mluvící lidé*“. Nekonzistentní jsou rovněž její výpovědi ohledně časového průběhu vztahu s druhou partnerkou, kdy žalobkyně nejprve uvedla, že vztah započal v prosinci 2023, následně však po upozornění správního orgánu toto tvrzení změnila na říjen 2023.
30. Za vnitřně nesourodé a účelové soud považuje rovněž vývoj tvrzení ohledně otce žalobkyně. Žalobkyně na jednu stranu uvedla, že neví, zda otec o její orientaci vůbec ví, současně však vyjadřovala domněnku, že mu to matka řekla, a z toho dovozovala obavu z jeho reakce (otec by ji zbil, zažila by emoční a fyzické násilí). Nadto v pozdější výpovědi nově přidala argument, že otec je „*napojený na vládní vztahy*“ a je schopen ji dohledat, ač tuto skutečnost dříve nezminila. K dotazu, proč tak neučinila, uvedla pouze, že o tom „*nepřemýšlela*“. Současně však nebyla schopna přesvědčivě konkretizovat, v čem mají tyto konexe spočívat.
31. Soud nemohl přehlédnout ani to, že byť žalobkyně v podané žalobě svá skutková tvrzení rozvádí jen minimálně, pokračuje ve svém nekonzistentním vyjádření. V rozporu s výše uvedeným totiž žalobkyně v podané žalobě sdělila, že při pobytu na území ČR svoji sexuální orientaci neskrývá a že zejména její otec její orientaci nepřijal. To však nekoresponduje s jejími vyjádřeními v průběhu správního řízení.
32. Toliko na okraj soud poznamenává, že rozporů nebo nelogičností ve výpovědích žalobkyně lze nalézt více, např. v pohovoru ze dne 16. 6. 2025 žalobkyně uvedla, že matka s ní přestala komunikovat, v pohovoru ze dne 19. 8. 2025 naproti tomu uvedla, že po hádce zablokovala matku i otce, v pohovoru ze dne 16. 6. 2025 žalobkyně uvedla, že jí bratr porozuměl a pomáhá ji, naproti tomu dne 19. 8. 2025 žalobkyně sdělila, že by její bratr nemohl lhát o tom, kde je. Soud rovněž nerozumí vysvětlení, které žalobkyně podala k ukončení svého druhého vztahu, a to s přihlédnutím k tomu, jak žalobkyně tento vztah popsala.
33. Na základě shora uvedeného nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že její výpovědi byly konzistentní a stabilní. Naopak žalobkyně v průběhu řízení (a rovněž v podané žalobě)

měníla či významně doplňovala tvrzení v podstatných bodech, případně prezentovala tvrzení, která jsou vnitřně rozporná nebo nelogická. Nejde tedy o situaci, kdy by správní orgán „pouze negoval“ tvrzení žalobkyně bez opory ve spise, jak tvrdí žalobkyně. Rozpory a nekonzistentnost ve výpovědích žalobkyně totiž vyplývají přímo z jejích vlastních vyjádření v průběhu správního řízení.

34. Soud nevešel na tvrzení žalobkyně o porušení § 3 správního řádu. Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně měla opakovaně možnost se ve věci vyjádřit. Z průběhu vedení pohovorů je patrné, že žalobkyně měla rovněž možnost nekonzistentnost svých výpovědí vysvětlit. Rozpory a/nebo nelogičnost ve výpovědích je nutno přičítat výlučně k tíži žalobkyně. Žalovaný není povinen tyto rozpory „překlenovat“ dalšími podklady.
35. K námitce žalobkyně, že žalovaný předložené důkazy bezdůvodně označil za falzifikáty, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí primárně neuzavřel, že žalobkyní předložené fotografie a videa jsou falzifikáty, nýbrž jim nepřisoudil důkazní hodnotu. K uvedenému závěru žalovaný dospěl s ohledem na to, že pořízení fotografií a videí lze snadno simulovat ve spolupráci s jinou osobou, a samy o sobě tak objektivně nemohou vypovídat o tvrzené sexuální orientaci. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Nadto z žalobkyní předložených fotografií a videí, které jsou součástí správního spisu, nikterak nevyplývá, kdy byly pořízeny, což jejich vypovídací schopnost dále oslabuje. Pro úplnost soud doplňuje, že na fotografiích a videích není zachyceno nic nestandardního či výjimečného, co by se vymykalo běžnému společenskému chování, a tím jednoznačně prokazovalo sexuální orientaci žalobkyně.
36. K tvrzení, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby v zemi původu svou sexuální orientaci skrývala, soud sděluje, že tato námitka by byla právně relevantní při věrohodném azylovém příběhu. V nyní projednávané věci však žalobkyně předestřela v klíčových bodech tvrzení vnitřně rozporná a nelogická. Za této situace nemůže uvedená námitka obstát.
37. Soud neshledal žalobkyní citované pasáže Příručky UNHCR za příléhavé. Žalobkyně se jimi snaží vyvrátit závěr žalovaného, že její azylový příběh je nevěrohodný. Uvedená metodická příručka však předpokládá, že jádro azylového příběhu je vnitřně soudržné a konzistentní a že případné pochybnosti pramení zejména z nedostatku dokumentů či z dílčích nejasností, které nelze objektivně doložit. V nyní posuzované věci tomu tak není. V projednávané věci nejde jen o absenci listinných důkazů, nýbrž o nesoulad a nelogičnost samotných tvrzení žalobkyně v podstatných bodech jejího azylového příběhu. Za této situace nelze dovozovat věrohodnost její verze událostí pouze z obecné teze, že v azylových věcech nelze požadovat prokázání každého detailu.
38. Námitku žalobkyně, že je bez prostředků a že jediné funkční zázemí má v X. u rodičů, soud neshledal důvodnou. Předně uvedená okolnost sama o sobě nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nadto ze správního spisu plyne, že žalobkyně je zdravá, bez zdravotních omezení, a disponuje středoškolským vzděláním v oboru zdravotní sestra. Žalobkyně je tak objektivně schopna zajistit si obživu i mimo rodinnou domácnost. Současně však sama žalobkyně uvedla, že s rodiči po konfliktu přerušila kontakt a po určitou dobu jí finančně pomáhal bratr. Uvedená sdělení žalobkyně značně oslabují tvrzení, že by byla bez dalšího nucena vrátit se do domácnosti rodičů.
39. K tvrzení žalobkyně, že měl žalovaný posoudit i reálné nebezpečí vážné újmy, soud uvádí, že i tento závěr nutně vychází z věrohodného skutkového základu, tj. azylového příběhu.

V projednávaném případě žalobkyně žalovanému a ani soudu nesdělila věrohodná tvrzení, která mají vážnou újmu zakládat. Nadto sama uváděla, že ve vlasti žádným konkrétním problémem z důvodu své sexuální orientace nečelila, neboť se neprojevovala.

40. Na základě shora uvedeného má soud za to, že kombinace zjevné účelovosti podané žádosti a současně vnitřních rozporů a nelogičností v tvrzeních žalobkyně v klíčových bodech jejího azylového příběhu vede k jednoznačnému závěru, že žalobkyni přdestřený azylový příběh není věrohodný. Za této situace nebyl žalovaný povinen podrobněji se zabývat postavením LGBT osob v X. Pokud je totiž jádro azylového příběhu shledáno nevěrohodným ve všech podstatných aspektech, není žalovaný povinen vést dokazování k otázkám, které předpokládají pravdivost tvrzeného skutkového základu.

V. Závěr

41. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2026

Pavla Klusáčková
samosoudkyně